

Arrest

nr. 201 001 van 12 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat S. COPINSCHI en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Tataarse origine te zijn, afkomstig van de (in 2014 door Rusland geannexeerde) Krim. U bent gehuwd met Z.A. (...) (O.V. X) en samen hebben jullie 5 minderjarige kinderen.

U verklaart dat uw gezin problemen kende sinds de gebeurtenissen op de Krim, die uiteindelijk leidden tot de annexatie van het schiereiland door Rusland.

Zo zou u onvoldoende toegang hebben gekregen tot aangepaste zorg voor uw zieke zoon. Uw dochter haar schoolresultaten verslechterden sinds september 2014. Klaarblijkelijk werd ze door een lerares achtergesteld omwille van haar Tataarse origine.

Uzelf baatte met uw vader een café uit. U verklaart dat de ramen in maart 2014 werden ingegooid. Daarnaast kreeg uw gezin verbale bedreigingen van burens.

Het ergste incident deed zich voor begin juli 2015. U werd toen bij een controlepost gecontroleerd en toen u nog over Oekraïense documenten bleek te beschikken werd u uit uw voertuig gehaald en geslagen. Hoewel u verwondingen had opgelopen ging u op eigen kracht – en te voet – naar huis. Dit incident was voor u en uw vrouw de spreekwoordelijke druppel; jullie besloten om de Krim te ontvluchten. Jullie vestigden zich vanaf begin augustus 2015 op het Oekraïense vasteland, waar jullie tijdelijk onderdak kregen bij een Tsjetsjeense vrouw. Deze opvang was echter van tijdelijke aard en omdat huren op de private huurmarkt geen sinecure was, beslisten jullie om Oekraïne te verlaten. Jullie gingen naar Duitsland en vroegen er tot drie keer toe asiel, maar deze aanvragen werden telkens afgewezen. Vervolgens reisden jullie in 2016 door naar België.

In België vroeg u, gelijktijdig met uw partner, asiel bij de bevoegde instanties en dit op 13 september 2016.

Voor onderhavige aanvraag leggen uw partner en uzelf de internationale paspoorten van alle leden van jullie gezin over. Verder werd een brief van uw advocaat overlegd, naar aanleiding van onderhavige aanvraag, alsook een verwijzing naar een recent rapport over de situatie op de Krim, meer specifiek deze van Tataren. Uw advocaat legde voorts een medisch attest op naam van uw zoon over.

B. Motivering

Aangaande uw staatsburgerschap dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u als inwoner van de Krim, afgezien van het feit dat u door de Oekraïense autoriteiten nog steeds als Oekraïens staatsburger wordt beschouwd, volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger wordt beschouwd, tenzij u binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure hebt opgegeven, wat volgens uw verklaringen niet het geval blijkt (CGVS, gehoorverslag dd.12.10.2017, p.2 en CGVS, gehoorverslag echtgenote, p.2 en 3).

Bijgevolg dient voor uw vraag om internationale bescherming ten aanzien van beide landen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vastgesteld te worden. Dit is in casu echter niet het geval.

Immers, de motieven die u (evenals uw echtgenote) aanhaalt en op de Krim situeert, kunnen niet weerhouden worden, aangezien ze ongeloofwaardig of ongegrond blijken.

Vooreerst werden enkele belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, in casu betreffende de zwaarste door jullie aangehaalde motieven.

Zo maken uw echtgenote en uzelf gewag van een incident dat zou hebben plaats gevonden in het café (restaurant) dat u met uw vader uitbaatte; ramen zouden er zijn ingegooid en het etablissement werd ernstig beschadigd. Welnu, daar waar uw echtgenote het incident situeert omstreeks de jaarwisseling van 2014/2015 (CGVS, gehoor echtgenote, p.7), situeerde uzelf het incident in maart 2014 (CGVS, p.4). U werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop u achtereenvolgens beweert geheugenproblemen te hebben, het niet te weten om ten slotte te stellen dat u niet alles kunt onthouden (CGVS, p.4). Dergelijke uitleg overtuigt niet. Vooreerst brengt u geen overtuigende of objectieve elementen aan waaruit blijkt dat uw cognitief geheugen is aangetast en u bijgevolg niet in staat zou zijn om een coherent relaas naar voor te brengen. Verder geeft u aan het niet te weten en niet alles te kunnen onthouden. Welnu, van asielzoekers die zich beroepen op een ernstig incident als het beschadigen of vernielen van eigendom, mag verwacht worden dat zij een dergelijk ingrijpend incident op consistentere wijze chronologisch situeren. De vaststelling dat uw echtgenote en uzelf op dit punt dusdanig tegenstrijdig zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het betreffende incident.

U bleek ook op een ander punt in aanzienlijke mate tegenstrijdig met uw echtgenote, in casu over het laatste incident waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn én wat tevens de directe aanleiding voor uw vlucht uit de Krim zou geweest zijn.

U en uw echtgenote maken in casu gewag van een incident begin juli 2015, waarbij u bij een controlepost werd gecontroleerd en hierbij mishandeld werd.

Daar waar uw echtgenote beweerde dat u de bewuste dag pas om middernacht thuis kwam (CGVS, echtgenote, p.7 en 9) en zij, na uw aankomst, een ambulance alarmeerde (CGVS, echtgenote, p.7), een démarche waarvan u, blijkens de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, echtgenote, p.8), op de hoogte was én uw verwondingen u ertoe noopten om "nog 2 à 3 dagen te blijven liggen" (CGVS, echtgenote, p.10), verklaarde uzelf dat u, na het bewuste incident, thuiskwam rond "6, 7 of 8 uur 's avonds" (CGVS, p.3), uw echtgenote en uzelf geen ambulance belden (CGVS, p.3) én dat u nadien "zeker een week" bedlegerig was (CGVS, p.4). U werd met de opeenvolgende tegenstrijdigheden geconfronteerd (CGVS, p.4), maar u biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde inconsistenties, aangezien u, inzake het alarmeren van een ambulance, vervolgens uw verklaringen bijstuurt en beweert dat uw echtgenote dan mogelijk wél een ambulance belde, om op de andere tegenstrijdigheden te repliceren door te stellen dat u niet alles kunt weten en voorts minimaliseert u de tegenstrijdigheid in verband met de duur van uw bedlegerigheid (CGVS, p.4). Blijft echter de vaststelling dat uzelf en uw echtgenote over elementen na uw terugkeer thuis en dit na een ernstig incident, op meerdere

punten zeer tegenstrijdige verklaringen afleggen. Van jullie beiden mocht verwacht worden dat u over het tijdstip van uw terugkeer, het al dan niet alarmeren van hulpdiensten én de duur van uw daaropvolgende bedlegerigheid na het incident, consistentere zou zijn, quod non in casu. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van essentiële onderdelen van uw asielrelaas én bovendien aan de directe aanleiding van jullie vlucht uit de Krim. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondergraven.

Zowel uw echtgenote als uzelf maken voorts gewag van verbale dreigementen door bureu. Welnu, in het licht van het hiervoor al vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, kan meteen het nodige voorbehoud geplaatst worden bij dit element van uw relaas. Hoe dan ook, zelfs indien uw gezin van dergelijke verbale vormen van agressie door derden (bureu) het slachtoffer is geweest, dan nog moet worden opgemerkt dat dergelijke uitingen van discriminatie weliswaar moreel verwerpelijk en afkeurenswaardig zijn, maar niet kunnen beschouwd worden als vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

Over uw dochtertje merkt u op dat ze op school achtergesteld zou zijn door een lerares en dit omwille van haar Tataarse origine. Welnu, hieromtrent kan dezelfde opgemerkt gemaakt worden als hierboven. Bovendien, hoe verwerpelijk ook, dergelijke zaken houden geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit in en kan zodoende in haar hoofde geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte blijkt uw zoon A. (...) te kampen te hebben met medische problemen – u staaft dit onder mee aan de hand van een medisch attest op zijn naam. Hoewel uiteraard begrip kan worden opgebracht voor zijn situatie, dient te worden aangestipt dat deze door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat betreft de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat sinds de gebeurtenissen van februari-maart 2014, waarbij pro-Russische separatisten met veel wapenvertoon, maar zonder veel effectieve gewapende strijd en slachtoffers, gaandeweg de controle over de Krim overnamen van de Oekraïense autoriteiten, een periode die beëindigd werd met de de facto aanhechting van de Krim aan de Russische Federatie. Sindsdien is er op het grondgebied van de Krim geen sprake meer van schermutselingen of gevechten tussen Oekraïense en Russische of pro-Russische gewapende groeperingen en is er bijgevolg in het kader van dit dispuut geen sprake van (burger)slachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge, doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bijgevolg duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie op de Krim, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze wordt gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er geen gegronde vrees of reëel risico in uw hoofde worden vastgesteld die u zou beletten terug te keren naar uw woonplaats op de Krim, de facto onder controle van Rusland, waarvan u ook het staatsburgerschap bezit.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. De door u overlegde internationale paspoorten van uzelf en uw gezinsleden, staven jullie identiteit en bevatten daarnaast informatie over het moment van jullie vertrek uit Oekraïne, hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De brief van uw advocaat, ter ondersteuning van onderhavige aanvraag, bevat geen elementen die het u toekennen van internationale bescherming alsnog wettigen. Weze in dit verband vooral benadrukt dat dergelijke brief, van de hand van iemand die (wellicht) uw belangen behartigt, bezwaarlijke kan beschouwd worden als een objectieve en neutrale bron. Uw advocaat verwees, na uw gehoor door het CGVS en middels een schrijven dd.17.11.2017, nog naar een recent rapport van Human Rights Watch (Crimea: Persecution of Crimean Tatars Intensifies, 14.11.2017). Welnu, het CGVS erkent dat Human Rights Watch een toonaangevende bron is op het vlak van (de evaluatie van en berichtgeving over) mensenrechten, en spreekt de informatie van HRW niet tegen, maar is actueel van oordeel dat de beoordeling van asielaanvragen van Tataren, afkomstig uit de Krim, nog steeds op individuele basis dient te gebeuren. In dat verband wordt verwezen naar de eerder besproken informatie omtrent de veiligheidssituatie op de Krim. Het medisch attest op naam van uw zoon A. (...) kwam reeds eerder aan bod (zie boven).

De overlegde documenten werpen bijgevolg geen ander licht op de eindbeoordeling van uw asielaanvraag.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat ook de asielaanvraag van uw echtgenote, Z.A. (...) (O.V.X), werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien ze zich op dezelfde motieven als uzelf baseert, dewelke hiervoor uitgebreid besproken werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het "EHRM", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4, 5° van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, van "het beginsel van voordeel van twijfel voor een asielzoeker", en op een "Gedeeltelijke en verkeerde lezing van de documenten toegevoegd aan het administratief dossier door het CGVS zelf – Samenvattende en gedeeltelijke onderzoek van de asielaanvraag van de verzoekster – Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de beginselen van goede trouw, van zorgvuldigheid en van de zorgvuldige voorbereiding van de administratieve beslissingen - Kennelijke beoordelingsfout".

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het verzoek om internationale bescherming beoordeeld moet worden met betrekking tot Rusland en Oekraïne, benadrukt verzoeker dat hijzelf en zijn gezin na de annexatie van de Krim door Rusland geen andere keuze hadden dan de Russische nationaliteit verkrijgen. In deze citeert verzoeker uit algemene informatie van Human Rights Watch. Verzoeker stelt vervolgens:

"Het enkele feit, dat de verzoeker en zijn gezin de Russische nationaliteit hebben gekregen, vormt al een element voor het verzoek van de internationale bescherming, in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48/3 van de wet van december 1980.

In het bovengenoemde rapport wordt inderdaad uitdrukkelijk vermeld, dat "In such circumstances, the imposition of Russian citizenship in Crimea was coercive."

In dit verband moet worden benadrukt, dat het CGVS op geen enkele manier dit aspect van het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker en zijn echtgenote bestudeert alleen beweert, dat dit verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in licht van de twee landen, zonder op enigerlei wijze rekening te houden met de kwestie van opleggen van de Russische nationaliteit aan de verzoekster en haar familie, na de militaire annexatie van de Krim door de Russische Federatie, en evenmin overweegt het CGVS de kwestie van gevolgen van deze oplegging van de Russische nationaliteit."

Verzoeker wijst verder op (informatie over) de situatie voor personen van Tataarse afkomst in de Krim na de annexatie van de Krim door de Russische Federatie. De situatie voor Oekraïners van Tataarse afkomst aldaar moet worden onderzocht. Verzoeker citeert uit algemene informatie en voert aan:

"Het blijkt derhalve duidelijk uit dit uiterst recente rapport, dat personen van Tataarse etnische afkomst, gevestigd en woonachtig in de Krim, systematisch worden onderworpen aan de beroving van hun rechten na de annexatie van de Krim door de Russische Federatie, fundamentele rechten, inclusief hun vrijheid van meningsuiting van hun etniciteit, waardoor ze systematisch worden gediscrimineerd.

Bovendien worden deze zelfde mensen onderworpen aan willekeurige arrestaties en detenties, fysiek misbruik, vernedering, willekeurige "overvallen" in hun huizen.

Het verslag van het Europees Parlement van 2016 getiteld "De situatie van nationale minderheden op de Krim na de annexatie door Rusland " stelt dat :

(...)

Deze elementen bevestigen, indien nodig, de elementen in het "Landverslag over mensenrechtenpraktijken 2016" van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken (zie hierboven).

In dit verband moet erop worden gewezen, dat het CGVS op geen enkele wijze in de bestreden beslissing noch de herkomst van verzoeker en zijn gezin (van de Krim) noch hun Tataarse etnische afkomst betwijfeld.

Dientengevolge en zelfs in de veronderstelling dat de verklaringen van de verzoeker en zijn echtgenote door tegenstellingen zijn aangetast (zie hieronder), blijft het een feit, dat hun Tataarse etnische afkomst en hun herkomst van de Krim hen de facto blootstelt. vanwege hun etnische afkomst, tot discriminaties en vervolgingen door de Russische federale autoriteiten, die sinds 2014 de Krim bezet houden."

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen en benadrukt dat hijzelf en zijn echtgenote duidelijk aantoonde dat zij van de Krim komen, van Tataarse origine zijn en gedwongen de Russische nationaliteit opgelegd kregen. Deze elementen maken het mogelijk om te overwegen dat verzoeker en diens gezinsleden in de Krim vervolging riskeren vanwege de Russische autoriteiten. Het is duidelijk dat dit aspect door het CGVS niet werd onderzocht.

Verzoeker wijst op en citeert uit informatie van Human Rights Watch en van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hij leidt uit deze informatie af dat ontheemden uit de Krim elders in Oekraïne ernstig worden gediscrimineerd. Dit blijkt eveneens uit de verklaringen van zijn echtgenote bij het CGVS, die door het CGVS niet worden betwist. *"Het kan derhalve niet aan de verzoeker en zijn gezin niet worden verweten, dat hij geen bescherming hebben gezocht bij de Oekraïense autoriteiten, hetgeen hun is geweigerd, met name door de weigering van de Oekraïense autoriteiten om hen officieel te registreren op een adres in Oekraïne, waardoor ze het recht krijgen om hun kinderen op school in te schrijven, om toegang te hebben tot medische zorg".* Ook dit aspect werd door het CGVS niet onderzocht.

Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven aangaande de feiten die hij aanvoerde en die hij in de Krim zou hebben beleefd.

Over het incident in zijn café-restaurant, verwijst verzoeker naar de reeds gedane uiteenzetting en stelt hij dat uit de gehoorverslagen blijkt dat de vragen die aan hem en aan zijn echtgenote werden gesteld niet duidelijk waren. Volgens verzoeker blijkt niet dat zij het over hetzelfde incident hadden zodat de vermeende tegenstrijdigheid niet kan worden volgehouden.

Over het incident in juli 2015, voert verzoeker, na andermaal de aandacht te hebben gevestigd op de reeds gedane uiteenzetting, aan dat zijn vlucht en deze van zijn gezinsleden het gevolg was van vele factoren die nog steeds bestaan. Tevens betoogt verzoeker dat zijn verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote nauwkeurig en gedetailleerd waren. *"Het enkele feit, dat de verzoeker geen beschrijving gaf van het betreffende incident, die zo gedetailleerd was als die van zijn echtgenote, evenals de temporele onnauwkeurigheid van zijn verhaal (tijd van terugkeer naar zijn woning, al dan niet genoemd) ambulance en het aantal dagen dat hij in bed lag) kan niet voldoende zijn om te overwegen dat dit incident niet zou hebben plaatsgevonden."*

Waar geoordeeld wordt dat de mondelinge bedreiging door de burens en de discriminatie op school van zijn dochter onvoldoende ernstig zijn, wijst verzoeker andermaal op de reeds aangehaald argumenten en informatie en op het gegeven dat zijn vlucht en deze van zijn gezinsleden werd ingegeven door een veelheid aan nog steeds bestaande factoren. Bovendien benadrukt hij dat zijn verklaringen overeenstemmen met objectieve informatie en dat zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote nauwkeurig en consistent zijn.

Verzoeker benadrukt verder dat artikel 3.1. van het IVRK en artikel 14, vierde lid van het KB van 11 juli 2003 bij het verzoek om internationale bescherming in aanmerking genomen moeten worden. Het CGVS hield met deze bepalingen geen rekening.

Inzake de beoordeling van de medische problemen in hoofde van verzoekers zoon A., wijst verzoeker op de reeds hoger aangevoerde argumenten en informatie.

Vervolgens gaat verzoeker in op veiligheidssituatie in de Krim. Hij verwijst daarbij naar de hoger gedane uiteenzetting en informatie.

Verzoeker geeft nog een algemene uiteenzetting met betrekking tot de motiveringsplicht en stelt dat hieraan niet is voldaan.

Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS of om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 3-5).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 12 januari 2018 door middel van een aanvullende nota bijkomende landeninformatie neer, daterend van 20 juli 2017 en 14 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 3).

3.2. Verweerder brengt noch in de nota met opmerkingen, noch aan de hand van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker duidt niet hoe het beginsel dat hij omschrijft als het beginsel van goede trouw *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

4.2. Nog daargelaten dat verzoeker niet concreet uitwerkt welke bepaling(en) van artikel 4, 5° van de door hem aangehaalde Richtlijn 2004/83/EG *in casu* geschonden zou(den) zijn en op welke wijze dit zou zijn geschied, dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 verstreek blijkens artikel 38 van deze richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

4.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.4. Waar verzoeker voorts verwijst naar de bepalingen vervat in artikel 3.1 van het IVRK en artikel 14, § 4 van het KB van 11 juli 2003, dient te worden opgemerkt dat de in deze artikelen vervatte algemene bepaling dat de algemene overweging dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kunnen doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Wat betreft de medische problemen die de zoon van verzoeker kent, dient in deze vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aantoonde dat deze problemen of een eventueel gebrek aan adequate medische zorgen op zich enig verband zouden houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zouden kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Noch uit de informatie opgenomen in de map 'documenten' en de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, noch uit de in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie, noch uit de informatie die door verzoeker wordt neergelegd door middel van een aanvullende nota, kan in dit kader worden afgeleid dat aan Tataren in de Krim, al dan niet omwille van hun etnische aanhorigheid, medische zorgen zouden worden ontzegd. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verzoekers echtgenote duidelijk het tegendeel nu verzoekers zoon in de Krim in het verleden weldegelijk de nodige toegang had tot medische zorgen. Zo blijkt dat verzoekers zoon in de Krim regelmatig op onderzoek kon gaan, dat verzoekers echtgenote zich aldaar met haar zoon meermaals wendde tot de polykliniek en dat zij er een diagnose kregen en een behandeling voorgeschreven kregen. Dat deze diagnose en behandeling achteraf in Duitsland niet de juiste bleken, doet aan deze vaststellingen geenszins afbreuk (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.6).

Ter terechtzitting herhalen verzoekende partij en haar echtgenote hun grief dat ondanks hun insisteren de behandelende arts in hun land van herkomst weigerde hun zoon voor verder onderzoek en behandeling door te verwijzen naar een specialist-geneesheer. Op vraag van de Raad of zij dan advies inwonen bij een andere arts teneinde vooralsnog een doorverwijzing te bekomen, antwoorden zij ontkennend met als verschoningsgrond dat zij afkomstig zijn van een klein dorpje en een andere arts te ver af is. Op de reactie van de Raad dat ze dan maar consult vroegen in Duitsland en België wat nog verder af is, wijzigen verzoekende partij en haar echtgenote plots hun versie stellende dat zij ook in Oekraïne een andere, veder van hun dorp verwijderde arts hebben geraadpleegd, maar ook daar geen doorverwijzing bekwamen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij en haar echtgenote door deze plotse ommezwaai mist spuien over de toegankelijkheid tot de medische verzorging in hun land van herkomst en oordeelt dat de geuite mogelijkheid tot consultatie van meerdere artsen niet wijst op een ontzeggen van medische verzorging op basis van etnische afkomst.

Verder dient te worden opgemerkt dat de medische problemen in hoofde van verzoekers zoon gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt voor wat de overige aangevoerde elementen betreft bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker en diens gezinsleden in de ogen van de Russische autoriteiten, die *de facto* de controle uitoefenen over de Krim, beschikken over de Russische nationaliteit. In de ogen van de Oekraïense autoriteiten beschikken zij, zoals onder meer blijkt uit de neergelegde internationale paspoorten (administratief dossier, map 'documenten'), nog steeds over de Oekraïense nationaliteit. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Aangaande uw staatsburgerschap dient te worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u als inwoner van de Krim, afgezien van het feit dat u door de Oekraïense autoriteiten nog steeds als Oekraïens staatsburger wordt beschouwd, volgens de Russische wetgeving van rechtswege als Russisch staatsburger wordt beschouwd, tenzij u binnen de deadline van 18 april 2014 het Russisch staatsburgerschap volgens de vereiste procedure hebt opgegeven, wat volgens uw verklaringen niet het geval blijkt (CGVS, gehoorverslag dd. 12.10.2017, p.2 en CGVS, gehoorverslag echtgenote, p.2 en 3).”

Verzoekende partijen bevestigen in het onderhavige verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij de Russische nationaliteit verkregen. Waar zij, verwijzende naar algemene informatie, doen gelden dat dit automatisch en gedwongen geschiedde, dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat de Russische autoriteiten die de controle in de Krim in handen hebben besloten verzoeker en diens gezinsleden te beschouwen

als hun eigen onderdanen en aan hen het Russische staatsburgerschap toekenden bezwaarlijk kan worden aanzien als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Gezien verzoeker en diens gezinsleden afkomstig zijn van de Krim, over de Russische nationaliteit beschikken en in de ogen van de aan de macht zijnde Russische autoriteiten in de Krim worden beschouwd als Russische staatsburgers, komt het gepast voor om hun asielaanvraag en de in dit kader aangevoerde problemen en vrees te toetsen ten aanzien van de situatie aldaar.

Dat verzoeker en diens echtgenote zoals blijkt uit het niet-betwiste feitenrelaas en zoals zij bevestigen in het feitenrelaas in onderhavig verzoekschrift, reeds een asielaanvraag indienden en afgewezen zagen in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Duitsland, kan daarbij als een eerste negatieve indicatie worden gezien voor de geloofwaardigheid van hun zelfverklaarde nood aan internationale bescherming.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker omtrent de twee ernstigste, bij het CGVS door zowel verzoeker als diens echtgenote aangehaalde incidenten, ingevolge de manifeste en fundamentele tegenstrijdigheden in hun gezegden dienaangaande, geloofwaardigheid ontberen.

Betreffende het eerste ernstige incident, met name een incident in het café-restaurant van verzoeker en diens vader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Zo maken uw echtgenote en uzelf gewag van een incident dat zou hebben plaats gevonden in het café (restaurant) dat u met uw vader uitbaatte; ramen zouden er zijn ingegooid en het etablissement werd ernstig beschadigd. Welnu, daar waar uw echtgenote het incident situeert omstreeks de jaarwisseling van 2014/2015 (CGVS, gehoor echtgenote, p.7), situeerde uzelf het incident in maart 2014 (CGVS, p.4). U werd met de vastgestelde tegenstrijdigheid geconfronteerd, waarop u achtereenvolgens beweert geheugenproblemen te hebben, het niet te weten om ten slotte te stellen dat u niet alles kunt onthouden (CGVS, p.4). Dergelijke uitleg overtuigt niet. Vooreerst brengt u geen overtuigende of objectieve elementen aan waaruit blijkt dat uw cognitief geheugen is aangetast en u bijgevolg niet in staat zou zijn om een coherent relaas naar voor te brengen. Verder geeft u aan het niet te weten en niet alles te kunnen onthouden. Welnu, van asielzoekers die zich beroepen op een ernstig incident als het beschadigen of vernielen van eigendom, mag verwacht worden dat zij een dergelijk ingrijpend incident op consistentere wijze chronologisch situeren. De vaststelling dat uw echtgenote en uzelf op dit punt dusdanig tegenstrijdig zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het betreffende incident.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij, verwijzend naar de vraagstelling en middels een selectieve verwijzing naar bepaalde verklaringen bij het CGVS, tracht te laten uitschijnen dat zich twee incidenten zouden hebben voorgedaan en dat de voormelde verklaringen mogelijk betrekking hadden op twee verschillende incidenten in of nabij zijn café-restaurant, kan vooreerst worden opgemerkt dat, zo deze uitleg op de waarheid zou berusten, kon worden verwacht dat zowel verzoeker als verzoekster reeds bij het CGVS spontane melding zouden hebben gemaakt van twee incidenten. Minstens mocht worden verwacht dat verzoeker deze uitleg reeds bij het CGVS zou hebben gegeven wanneer hij met de voormelde vaststellingen werd geconfronteerd. Hij deed dit echter niet. Daarenboven blijkt uit een lezing van de verklaringen van zowel verzoeksters echtgenote (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.7) als verzoeker zelf (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.4) duidelijk dat zij het beide weldegelijk hadden over eenzelfde incident waarbij de ruiten van het café-restaurant van verzoeker en diens vader werden vernield en waarbij ook (de buurman van) het daarnaast gelegen hotel betrokken was.

Over het tweede ernstige incident, dat zou hebben plaatsgevonden in juli 2015, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U bleek ook op een ander punt in aanzienlijke mate tegenstrijdig met uw echtgenote, in casu over het laatste incident waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn én wat tevens de directe aanleiding voor uw vlucht uit de Krim zou geweest zijn.

U en uw echtgenote maken in casu gewag van een incident begin juli 2015, waarbij u bij een controlepost werd gecontroleerd en hierbij mishandeld werd.

Daar waar uw echtgenote beweerde dat u de bewuste dag pas om middernacht thuis kwam (CGVS, echtgenote, p.7 en 9) en zij, na uw aankomst, een ambulance alarmeerde (CGVS, echtgenote, p.7), een démarche waarvan u, blijkens de verklaringen van uw echtgenote (CGVS, echtgenote, p.8), op de hoogte was én uw verwondingen u ertoe noopten om “nog 2 à 3 dagen te blijven liggen” (CGVS, echtgenote, p.10), verklaarde uzelf dat u, na het bewuste incident, thuiskwam rond “6, 7 of 8 uur ‘s avonds” (CGVS, p.3), uw echtgenote en uzelf geen ambulance belden (CGVS, p.3) én dat u nadien “zeker een week” bedlegerig was (CGVS, p.4). U werd met de opeenvolgende tegenstrijdigheden

geconfronteerd (CGVS, p.4), maar u biedt geen afdoende uitleg voor de vastgestelde inconsistenties, aangezien u, inzake het alarmeren van een ambulance, vervolgens uw verklaringen bijstuurt en beweert dat uw echtgenote dan mogelijk wél een ambulance belde, om op de andere tegenstrijdigheden te repliceren door te stellen dat u niet alles kunt weten en voorts minimaliseert u de tegenstrijdigheid in verband met de duur van uw bedlegerigheid (CGVS, p.4). Blijft echter de vaststelling dat uzelf en uw echtgenote over elementen na uw terugkeer thuis en dit na een ernstig incident, op meerdere punten zeer tegenstrijdige verklaringen afleggen. Van jullie beiden mocht verwacht worden dat u over het tijdstip van uw terugkeer, het al dan niet alarmeren van hulpdiensten én de duur van uw daaropvolgende bedlegerigheid na het incident, consistent zou zijn, quod non in casu. De vastgestelde tegenstrijdigheden doen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van essentiële onderdelen van uw asielaanvraag én bovendien aan de directe aanleiding van jullie vlucht uit de Krim. Uw geloofwaardigheid wordt bijgevolg verder ondergraven.”

Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen. Hij beperkt zich immers ertoe de gedane vaststellingen te minimaliseren en te poneren dat deze onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van voormelde incident. Hiermee doet hij aan deze vaststellingen geheel geen afbreuk. Dat verzoeker en zijn echtgenote dermate tegenstrijdige verklaringen aflegden over voormeld incident, volstaat weldegelijk om te besluiten dat aan dit incident niet het minste geloof kan worden gehecht.

Uit de stukken van het dossier blijkt daarenboven dat verzoeker en diens echtgenote zich nog hebben bezondigd aan andere leugenachtige verklaringen. In de door hun advocaat opgestelde en aan de DVZ gerichte brief, opgenomen in het administratief dossier (stuk 17), stelden verzoeker en diens echtgenote om een eventuele overname door Duitsland van hun asielaanvraag te vermijden dat verzoeker openlijk pro-Oekraïense standpunten innam, deelnam aan meerdere pro-Oekraïense demonstraties in de Krim en daardoor tweemaal werd gearresteerd door de Russische autoriteiten in de Krim. In de vragenlijst van het CGVS ontkende verzoeker echter uitdrukkelijk dat hij ooit werd gearresteerd (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.1.). Bovendien ontkende ook verzoekers echtgenote, zelfs nadat zij met voormeld schrijven gericht aan de DVZ werd geconfronteerd, bij het CGVS uitdrukkelijk dat verzoeker ooit werd gearresteerd omwille van zijn deelname aan manifestaties. Vervolgens gaf zij toe dat zij deze verzonnen arrestaties eerder aanhaalden omdat hen in Duitsland gezegd werd dat zij zich in België niet alleen op discriminatie mochten beroepen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoekers echtgenote, p.11). Verzoeker ontkende bij het CGVS initieel andermaal dat hij voor zijn deelname aan betogingen werd opgepakt. Nadat hij werd geconfronteerd met het voormeld schrijven van zijn advocaat, beweerde hij echter dat hij wel zou zijn gearresteerd naar aanleiding van zijn deelname aan betogingen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS verzoeker, p.2). Deze laatste verklaring ontbeert gelet op het voorgaande echter iedere geloofwaardigheid.

Wat betreft de overige aangevoerde elementen, met name mondelinge dreigementen door burens en het achterstellen op school van de dochter van verzoeker en haar echtgenote door een lerares, dient verweerder te worden bijgetreden waar deze motiveert dat, hoewel dergelijke gedragingen laakbaar en moreel verwerpelijk zijn, deze uitingen van discriminatie, die geenszins een intentionele bedreiging vormen voor het leven, de vrijheid en/of de fysieke integriteit van verzoeker en diens gezinsleden, onvoldoende ernstig zijn om in hun hoofde te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en om het toekennen van internationale bescherming te rechtvaardigen.

Daden van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève moeten overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet immers:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van zulke aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend moeten zijn dat de meest fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit kan in hoofde van verzoeker en diens gezinsleden op basis van voormelde feiten bezwaarlijk worden aangenomen.

Dat verzoeker en diens echtgenote zelf klaarblijkelijk van oordeel zijn dat hun problemen en de discriminatie waaraan zij onderworpen dreigen te worden niet dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hun leven en het leven van hun gezinsleden daardoor ondraaglijk zou zijn in hun land en regio van herkomst, blijkt overigens duidelijk uit het feit dat zij het nodig achtten om hun problemen aan te dikken door het hoger ongeloofwaardig bevonden, fictieve relaas omtrent de incidenten in 2014 en 2015 en de arrestaties van verzoeker ten berde te brengen.

Waar verzoeker de aandacht vestigt op en als bijlage bij het verzoekschrift en door middel van een aanvullende nota informatie neerlegt omtrent de situatie voor Tataren in de Krim, dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker, mede gelet op het voorgaande, niet kan volstaan met een verwijzing naar deze informatie om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Noch uit deze informatie, noch uit de overige landeninformatie in het onderhavige dossier, kan worden afgeleid dat de situatie in de Krim voor Tataren dermate ernstig zou zijn dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid en etnie zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient het bestaan van een vrees voor vervolging in zijn hoofde en in hoofde van zijn gezinsleden bijgevolg *in concreto* aannemelijk te maken. Hij blijft hier gelet op de hoger gedane vaststellingen manifest in gebreke.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker en diens gezinsleden bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin zouden dienen te koesteren.

Bijgevolg is de verwijzing naar (informatie over) de mogelijke behandeling en discriminatie bij een eventuele, uit zulke vrees voortspruitende interne hervestiging elders in Oekraïne niet dienstig.

De documenten die verzoeker benevens de reeds hoger besproken informatie neerlegde, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, waaronder het gegeven dat hij een Tataar van de Krim is, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de beoordeling van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, §2,c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat sinds de gebeurtenissen van februari-maart 2014, waarbij pro-Russische separatisten met veel wapenvertoon, maar zonder veel effectieve gewapende strijd en slachtoffers, gaandeweg de controle over de Krim overnamen van de Oekraïense autoriteiten, een periode die beëindigd werd met de de facto aanhechting van de Krim aan de Russische Federatie. Sindsdien is er op het grondgebied van de Krim geen sprake meer van schermutselingen of gevechten tussen Oekraïense en Russische of pro-Russische gewapende groeperingen en is er bijgevolg in het kader van dit dispuut geen sprake van (burger)slachtoffers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge, doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bijgevolg duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie op de Krim, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze wordt gekarakteriseerd als een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers, louter door hun aanwezigheid aldaar, sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er geen (...) reëel risico in uw hoofde worden vastgesteld die u zou beletten terug te keren naar uw woonplaats op de Krim, de facto onder controle van Rusland, waarvan u ook het staatsburgerschap bezit."

Verzoeker toont geenszins aan dat de situatie in de Krim sedert het ogenblik van het opstellen van de landeninformatie in het administratief dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Nergens uit de door hem bijgebrachte informatie kan worden afgeleid dat de situatie er van zulke ernst zou zijn dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus evenmin aan verzoeker worden toegekend op basis van voornoemd wetsartikel.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT